

L. L. L.

Lövétei Lázár László: *Alkalmi*

Legalább huszonöt éve ismerjük egymást, ebből szinte húszat egy lapnál dolgoztunk. Előtte, valamikor még a kezdet („a pálya”, mindkettőnk úgynevezett „pályája”) kezdetén, a kilencvenes évek közepén a Helikon *Serény Múmia* rovatában közölte első verseit, amelynek akkor a szerkesztője voltam; aztán, pár évre rá, kollégák lettünk a Székelyföldnél, szerkesztőtársak, barátok stb. Ha valakit, akkor az ember a barátját, azt gondolom, ilyen hosszú idő alatt alaposan megismeri: költőként is, íróként is, emberként is, kollégaként is, szerkesztőként is, társként is, partnerként is, segítőként is, egyszóval mindenképpen. És huszonöt év az huszonöt év; egy negyedszázadnyi idő alatt, ha vannak, a hibák is meglátszanak, a szeg is kibújik a zsákból stb.; mégis, soha ez alatt a rengeteg esztendő alatt nem kellett – ahogy a jó barátokról szokták mondani – sem egyik, sem másik szememet becsuknom vele szemben.

Az, hogy emberként, barátként, szerkesztőtársként is kitűnő, az rendben van. Csakhogy kitűnő költő, több kötettel a háta mögött; kitűnő fordító, úgyszintén több kötettel a háta mögött; és kitűnő szerkesztő, egy már mindjárt húsz esztendőös folyóirattal, a Székelyfölddel a háta (hátunk) mögött, amelynek szinte a kezdet kezdetétől egyik alappillére, alapembere, ha úgy tetszik: lelke; jelenleg pedig, immár hetedik esztendeje a főszerkesztője Lövétei Lázár László.

Nem is kellene ennél többet semmit írnom, hiszen ott vannak a versei, a kötetei, a díjai, a kritikák róla; el lehet olvasni, utána lehet nézni, meg lehet győződni: szinte az első verseskönyvei megjelenése óta megkerülhetetlen költője nemcsak az erdélyi, az Erdélyben születő irodalomnak, hanem az egész összmagyar irodalomnak. És mindegy, hogy ritkán jelentkező, szűkszavú, keveset író, nem sokat publikáló alkotó, azért mindenki számon tartja, mindenki tud róla, és mindenki értékeli, aki egyáltalán valamit is konyít az irodalomhoz, a vershez, a költészethez ma Magyarországon és Erdélyben.

Lövétei Lázár László egy újfajta (hagyomány)értelmezéssel nagyon finoman, nagyon szépen építkezett rá a magyar lírai hagyományokra; és ezt olyanformán

tette, mint aki tudja, hogy úgy is tovább lehet vinni, építeni, fejleszteni valamit, ez esetben a magyar lírát, és meg is lehet rengetni és rendíteni, ha nem kiforgatva, nem harsány gesztusokkal átértelmezve tesszük; csupán nagyon precízen, és nagyon magasra téve azt a bizonyos lécet, odaillesztjük a magunk tökéletesre csiszolt tégláit ehhez a megfelelően stabil, igen biztos lábakon álló épülethez, ami a magyar irodalom és magyar költészet. Nem véletlen, hogy az olvasók is, nem csak a szakma elfogultjai vagy el nem fogultjai, egyformán figyelik, követik, várják az újabb és újabb versbeli vagy másmilyen (írói) jelentkezéseit.

Ha csupán egy, csak egyetlenegy embert kellene ajánlanom nemzedékemből, szűkítsünk, de akár tágíthatnánk is, az erdélyiek közül, aki az Én, a Mi legbensőbb dolgai(nk)ról, örömeinkről, bánatainkról, vívódásainkról, szorongásainkról szólva a leghitelesebben, a legnagyobb pontossággal, ugyanakkor a legnagyobb elevenséggel, érintettséggel fejez ki minket ezen a helyen, a Kárpát-medence kanyarulatában, gondolkodás nélkül Lövétei Lázár Lászlót választanám.

Nagy tisztelettel, teljes meggyőződéssel ajánlom tehát ezt a halk, nem csillogó-villogó, hanem csendesen, visszafogottan létező és verselő költőt, ezt a kiemelkedő életművet, annak egyik legutóbbi pillérét, amelyet éppen most, itt és most, ezen a helyen díjazunk.

Fekete Vince

Halottvirrasztás – versekben

Terék Anna: *Halott nők*

Egyszer egy beszélgetésben Nemes Nagy Ágnes azt mondta: „Az írónak nem az a dolga, hogy túlkialtsa azt, aki kínjában ordít.” Akkor mondta ezt, amikor restelkedésemről beszéltem neki, amiért az irodalom és az élet csip-csup dolgaival foglalkozom, miközben a világ borzalmas szenvedésekkel van tele. Ugyanazokon az újságoldalakon, amelyeken az írásom megjelenik, ezek haláláról, éhínségekről, katasztrófákról tudósítanak, de ha csak egyetlen gázolásról adnak hírt, akkor is beleszédülök a szégyenbe, hogy ekkora bajhoz képest mit számít, ugyan, mit számít,

A Magyar Művészeti Akadémia Irodalmi Tagozata Élőfolyóirat című sorozatának keretében 2017. november 30-án a 2017. évi Az Év Legjobb Könyve díjat Lövétei Lázár László *Alkalmi* című verseskötetének ítélte oda, a 2017. évi Könyv Nívódíjban pedig Terék Anna *Halott nők* című verseskötetét és Majoros Sándor *Az ellenség földje* című novelláskötetét részesítette. Összeállítá-sunkban a három kötet méltatásait tesszük közzé.